

РЕШЕНИЕ

№ 6428

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8083** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. К. Боева, ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. Т., срещу Решение № 144649 от 08.07.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 107 – и състав, по нахд № 14326/2019 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 19 – 4332 – 013672 от 29.07.2019 г., издадено от началник сектор при Отдел “ПП” на СДВР, с което на основание чл. 174, ал.3 от ЗДВП са й наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и неправилно установена фактическа обстановка. Касаторката поддържа, че не е осъществила състава на вмененото й нарушение, а съдът не е обсъдил противоречията и непълнотите в показанията на разпитаните по делото свидетели. Посочва конкретни нарушения на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1/2017 г.), вкл. редовността на издадения

талон за кръвна проба. Претендира се отмяна на обжалваното решение на СРС, по същество на спора – отмяна на НП и присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба СДВР – Отдел „Пътна полиция“ не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд – София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.211, ал.1 АПК, от надлежна страна и при наличието на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Със съдебно решение от 08.07.2020 г. по нахд № 14326/2019 г., СРС, НО, 107 – и състав, е потвърдил НП № 19 – 4332 – 013672 от 29.07.2019 г., издадено от началник сектор при Отдел “ПП“ на СДВР, с което на основание чл. 174, ал.3 от ЗДВП на касаторката са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. Й. К., на свидетел, вписан като очевидец в АУАН Г. Л. С., на свидетел на наказаното лице В. Р. Б., както и писмените доказателства от административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил, че касаторката е осъществила от обективна и субективна страна вмененото ѝ нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДВП, за което обосновано са ѝ наложени посочените в същата норма административни наказания в законоустановения размер.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира , че обжалваното решение на СРС, НО, 107-ти състав валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл. 220 АПК правилно установените от първостепенния съд факти: На 20.07.2019 г., около 14:40 часа, касаторката М. К. Боева, като водач на лек автомобил марка Ауди с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. В., се движела в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като при покана да бъде изпробвана с Д. Т. № 0007, категорично отказала, за което ѝ бил издаден талон за медицинско изследване № 0006967, но лицето не дало кръв. За установеното при проверката нарушение на чл.174, ал.3 ЗДВП бил съставен АУАН № 419732 от 20.07.2019 г., срещу който постъпило възражение по чл.44, ал.1 ЗАНН. В него е изложено, че на 20.07.2019 г. Боева управлявала технически изправен автомобил с изрядни документи, когато била

спряна без видима причина. Това ѝ причинило стрес, а направената проверка за алкохол била отрицателна. Боева не разбрала, защо искат да ѝ правят и друга проверка и защо са я закарали в болнично заведение за кръвен тест след повече от два часа. Именно това била причината да не се направи изследване, а не изричен неин отказ.

Възражението е намерено за неоснователно и било издадено обжалваното пред СРС НП № 19 – 4332 – 013672 от 29.07.2019 г.

По силата на вменената за нарушена норма на чл.174, ал.3 ЗДвП водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Правилно въззивният съд е приел, че съществува пълно единство при описание на нарушението в АУАН и НП и квалификацията му по съответстващата норма на чл.174, ал.3 ЗДвП по начин, който не е накърнил правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Същото касае отказ на проверяваното лице, като водач на МПС, да бъде изпробвано с тест за установяване употребата на наркотични вещества. Отказът е осъществен по време на проверката на 20.07.2019 г., а не впоследствие в болничното заведение, поради което са изцяло ирелевантни за законосъобразността на НП доводите на касаторката за нарушения при издаване и връчване на талона за кръвно изследване. Неотнормими към вмененото административно нарушение са и доводите за изрядност на документите на автомобила и водача, за собствеността на автомобила, за обстоятелствата, при които е извършена проверката (с или без видимо нарушение), както и строгото отношение на проверяващите. Всеки водач на МПС може да бъде обект на проверка по спазване на правилата за движение, без да е извършил видимо нарушение, респ. е длъжен да се подчини на всички указания на проверяващите, стига те да не налагат очевидно престъпление или друго нарушение. В случая, не се установяват неправомерни действия на проверяващите, а възраженията на лицето за причинен стрес са ирелевантни към състава на нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП, което е елементарно от фактическа страна – отказ за изпробване с тест за наркотици. Правилно, при доказаност на отказа, СРС е приел наличие на пряк умисъл като форма на вината.

Противно на твърденията в касационната жалба, показанията на актосъставителя М. К. и на очевидец на отказа Г. С. не са противоречиви или непълни. Актосъставителят К. е категоричен, че жалбоподателката е била водач на МПС, но е отказала тест за наркотици, който факт безпротиворечиво се установява и от св. С.: „Аз присъствах при извършване на проверката на КАТ, водачката отказа да бъде изпробвана с техническо средство“. Последният свидетел потвърждава изложеното в изготвена от него на 20.07.2019 г. докладна записка, според която един от пътниците в автомобила В. Р. Б. заявил при проверката, че има в себе си амфетамин. За случая било докладвано на ОДЧ и поискано съдействие от ОПП-СДВР. Пристигналият на място екип на ОПП – СДВР извършил проба за алкохол на водачката, която била отрицателна, но същата категорично отказала проба с техническо средство за употреба на наркотично вещество. Обосновано районният съд е кредитирал показанията на свидетелите К. и С. като пълни, обективни и съответстващи на писмените доказателства по делото, съвкупната преценка на които установява в пълнота и категорично извършеното нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП.

Свидетелят на касаторката В. Р. Б. установява обстоятелства по проверката – спиране

без видима причина, дълго чакане на екип на ОПП – СДВР, силно притеснение на Боева и грубо отношение на проверяващите, за които вече се посочи, че са ирелевантни към състава на нарушението. Както правилно е приел решаващият съд, показанията на Б., нито опровергават, нито подкрепят констатациите в АУАН и НП, поради което не могат да дискредитират доказаността на нарушението. Предходно извършената проверка за алкохол, освен, че е ирелевантна за вмененото нарушение – отказ на проба за наркотични вещества, не може да обоснове допуснатото съществено процесуално нарушение при проверката, а представлява единствено защитна теза на уличеното лице. Лишено от логика е обяснението на Боева, че при дадена проба за алкохол, не е разбрала защо трябва да бъде извършена и друга проверка. Причината за последната безпротиворечиво се установява от свидетелските показания на К. и С., докладната записка на С. и талона за кръвно изследване, като причина за издаването на който е посочен отказът на водача да бъде тестван.

Както вече се посочи, начинът на издаване и на връчване на талона за кръвно изследване и откарването на Боева във ВМА повече от час след спирането ѝ за проверка, са напълно ирелевантни към състава на нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП. Както правилно е отбелязал СРС, абсолютно ирелевантно е, дали Боева е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества (НВ) или не. Отказвайки да бъде изпробвана за НВ касаторката е осъществила от обективна и субективна страна състава на вмененото ѝ нарушение на чл.174, ал.3, предл.2 ЗДвП.

Пространно изложените в касационната жалба доводи от Наредба № 1/2017 г. относно реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на участници в ПТП и/или употребата от тях на наркотични вещества, също са неотнормирани към състава на нарушението, което се състои в отказ на водача да се пристъпи изобщо към изпълнение на тези процедури. Противно на изложеното в касационната жалба разпоредбите на чл.2, ал.1 и ал.2 от Наредба № 1/2017 г. не установяват основания за допустимост на лабораторните изследвания, а задължение на проверяваното лице да изпълнява точно дадените му от контролните органи разпореждания и указания. Евентуално изпълнение или неизпълнение на реда за издаване на талона по чл.6 от Наредба № 1/2017 г. също е неотнормирано към предходно установения отказ за тестване за НВ, както и дали е установено или не наличие на наркотични вещества по чл.7, ал.2 от Наредба № 1/2017 г. Напълно ирелевантни към нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП са доводите на касаторката относно дългото забавяне при откарването ѝ във ВМА, което обезсмисляло всякакви последващи действия. Както вече многократно се посочи, вмененото нарушение касае единствено нейния отказ от тестване, поради което всякакви доводи за нарушения при изготвяне на талон за кръвно изследване или последващи отказа действия, представляват защитна теза на уличеното лице, но не разколебават извода за доказаност на нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП.

Като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона. Не са допуснати визираните касационни основания, поради което и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила. Противно на твърденията в касационната жалба, фактическата обстановка е изяснена от СРС безпротиворечиво и недвусмислено, при обоснована и логична съвкупна преценка на гласните и писмени доказателства по делото.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебно следствие по начин, който е осигурил обективно,

всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила, относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, без да е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото, в обжалваното решение са изложени мотиви относно преценката на доказателствата, които настоящият касационен състав напълно споделя.

При този изход на спора ответникът по касация има право на разноски, но такива не се присъждат тъй като не са поискани.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XVIII – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 144649 от 08.07.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107 – и състав, по нахд № 14326/2019 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.